

között, amikor még viszonylag sok bútor és egyéb holmi volt a kastélyban, szívesen ajándékozott oda egy-egy bútordarabot pároknak. Elég sok tárgy került így az elemérikhez. A kastély egyik vörös futószőnyegét nagymama annak idején a becskerekai katolikus templomnak ajándékozta oda.

Péter a továbbiakban azt is elmondja, volt még egy regényes eset a második világháború alatt, amely szintén a nagymama életébe kerülhetett volna. Ő ugyanis a család értéktárgyait még időben befalaztatta a kastély tágas pincéjébe. A háború vége felé, amikor az orosz hadsereg elérte Elemért, valaki kiderítette, illetve elárulta a hatóságoknak, hogy a kastély pincéjében rejtekhely van. A falazást végző mester ugyanis nem tüntette el megfelelő módon a nyomokat, s így gyorsan felfedezték, hogy egy utólag épített falról van szó. Azonnal ki is bontották, az ott rejtgetett értéktárgyakat elkobozták, kis híján múltott, hogy nagymamát falhoz nem állították. Itt kell talán elmondani azt is, hogy bátyját, Zoltánt, a háború alatt, 1944-ben ki is végezték.

Egyébként hosszasan mesélte annak idején nagymama, hogy a kastélyból hogyan húzták szét a sok értékes tárgyat. Még jóval a kastély lebontása előtt több értékes holmi eltűnt a kastélyból. A családtagok egyike például a közelmúltban egy becskerekai intézményben látta viszont a Kiss család páncélszekrényét a családi iniciálékkal együtt.

A család vagyonáról szólva a nagymama egyszer mesélte, hogy nekik már 1900-ban volt egy kézi kidolgozású Alfa Romeo gyártmányú kocsijuk, ami az idő tájt, különösen Bánátban ritkaságszámba ment. A háború viharában erőszakkal is elhordta a kastély értékeit. Nagymama azonban nem ellenkezett. Mindig hagyta, hogy vigyék, amit akarnak...

Itt kell megjegyeznünk, hogy a megannyi elveszett holmi közül nemrégiben került elő például Kiss Ernő egyik leányának, *Dániel Augusztának* díszes, monogramos levélmappája is...

(Folytatjuk)

(Megjelent a Családi Kör
1999. október 14-i számában)

Jancsik Pál

Sorok az unokámnak Példa a három szőlőtőkéről - 3. rész

Be kell rekesztenünk e peripatetikus, séta közben való értekezést, mert vége Víg Andrásnak meg az aranjeuzi szép napoknak, a mi kocsikázásainknak befellegzett. Elzordult az idő, közeleg a tél. Azért nem panaszkodhatsz, amióta megszületted augusztusban, háromhónapos korodig szinte csak szép időben, meleg nyárban, tündöklő őszben volt részed. Most, hogy "Süvölt a zivatar /A felhős ég alatt", mi pedig benn ülünk a "Barátságos, meleg szobában", úgy gondoltam, hogy az emberekről mesélek neked, de azután meggondoltam a dolgot. Tudod, nem túl jók a tapasztalataim, miért hozakodjam elő lehangoló embermesékkel, majd megszerzed te is a magad tapasztalatait, őszintén remélem, hogy derűsebbek, életkedvet fakasztók lesznek. Inkább arról beszélek neked, amit e tikkasztó-perzselő nyáron egy belvárosi udvarban láttam, amikor te még nem is voltál a világon, csak készülődted nagy rugdalózva. A három szőlőindáról szól e "mese", amelyek szinte a betonból, egy-egy talpalatnyi földből nőttek ki, s ott kapaszkodtak a csupasz tűzfalon, de zölden, szívósan, életerősen. Nyilván öntözték a tövüket, azért nem száradtak ki, és ebben a betonból, aszfaltból, puszta falakból álló kietlen udvarban, amelyben a levegő is megzápult a hőségtől, ez a három szőlőtő dús levélzetével mégis valami üdéséget, reményt sugallt. Az ő szívósságukat, életre való hajlandóságukat választottam példának a magam számára. Ma sem igen értem, miért, hogy mire jó ez a növényi hűség, a belső parancs teljesítése nedvek szívására, szállítására, új rügyek és levelek hajtására, késői virágzásra, még fanyar gyümölcsök termésére is. Csak! - mondtam magamban a szőlőindával, és tapadok a tűzfalhoz, s ha a télen meg nem fagyok, tavasszal ismét zöldet hajtok. Talán csak azért, hogy valamikor valamiképpen én is példa legyek a számodra: ha ez az öregúr ilyen hajthatatlan volt a zöld levelek hajtásában, hát akkor én, aki fiatal és erős vagyok, bőven tápláló talajban gyökerezem, dús nedveket szívok és a nap éltető sugaraiban fürdöm, akkor én hogyan zöldellnék,

virágoznék és teremnék! Hát valahogy így, Gergő.

Vége

A marosvásárhelyi örmény-magyar közösség gyermekrovata 5. rész

Kedves Szülők és Nagyszülők!

Arra kérünk Benneteket, hogy hónapról hónapra, amikor kezetekbe veszitek a "Gyökereket", hívjátok fel gyermekeitek, unokáitok figyelmét erre a rovatra, s ha nem értik, magyarázzátok el nekik fontosságát.

Kedves Gyermekek!

Nektek igazán megéri elolvasni és megismerni a szép történeteket, amelyek hatalmas örmény királyokról, csodaszép királykisasszonyokról, véres háborúkról szólnak. És miért éri meg megismerni őket? Mert minden történet végén találtok egy kérdést, amelyet ha megválaszoltok és elküldötök postán vagy email-en, év végén a legjobb, legszebb válaszokat kisorsoljuk közületek. A három nyertes csodálatos ajándékokban részesül.

A cím tehát a következő: Dr. Puskás Attila, Str. Busuiocului 4/C/48, RO-540535 Tirgu Mures, Románia.

E-mail cím: pattila001 @yahoo.it

Várjuk leveleiteket!

Dr. Puskás Attila,
a Marosvásárhelyi Örmény Kulturális Egyesület nevében

Szemirámisz

Szemirámisz, Asszíria nagy királynője, hosszasan elsiratta Arát. Seregével a Van tó keleti partjára vonult. Termékeny földek és szőlősök terültek el ott, a tó vize kéken csillogott, és csodálatosan szép táj gyönyörködtette az embert. Elhatározta, hogy itt tölti a meleg évszakot.

Sok ezer kőművest, építésszt hozott magával, csodálatos városokat épített, palotákat, vízvezetékekkel, és ezeket fallal és bástyákkal vetette körül. A földeket is megműveltette. Erkölcstelen nő volt, aki megölette az összes fiát, csak a legfiatalabbat, Ninoszt hagyta életben. Ő megkapta anyja teljes örökségét. Van lakói szép versekkel és énekekkel énekelték meg őt.

5. Melyi tó partjára költözött Szemirámisz, és hol van ez a tó?

(Folytatjuk)

„Ne annyit markolj, amennyit szeretnél, hanem amennyit kezvedben bírsz tartani.”

(Seneca)

„Nem az ökölnék lettem vitéze, hanem a szívnek.”

1% 1% 1% 1% 1% 1%

Közeledik az adóbevallás ideje. A törvény szerint személyi jövedelemadónk (kétszer) egy százalékát erre jogosult, bejegyzett egyházaknak, közintézményeknek, civil szervezeteknek, egyesületeknek ajánlhatjuk.

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület jogosult arra, hogy személyi jövedelem-adónk 1 %-át az EÖGYKE-nek ajánlhassuk.

Tíz éve működő Egyesületünknek így lehetősége nyílik, hogy működésünk anyagi nehézségeit részben megoldjuk. Meggyőződésünk, hogy az EÖGYKE kezdettől fogva nyitott könyvként működik, hiszen